

Arrest

nr. 97 653 van 21 februari 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Zuid-Afrikaanse nationaliteit te zijn, op 29 juni 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 22 mei 2012 tot beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 januari 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 februari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. D'HONDT, die *loco* advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster dient op 11 oktober 2010, in de hoedanigheid van echtgenote van een Belgische onderdaan, een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.2. Verzoekster wordt op 31 maart 2011 in het bezit gesteld van een F-kaart.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 22 mei 2012 de beslissing tot beëindiging van het recht op verblijf van

meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die op 29 mei 2012 aan verzoekster ter kennis wordt gebracht, luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

Naam: [L.]

Voorna(a)m(en): [D. M.]

Nationaliteit: Zuid-Afrikaanse

[...]

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Artikel 42quater, §1, 4° van de wet van 15.12.1980 stelt dat er gedurende de eerste drie jaar na de erkenning van het recht op verblijf een einde kan gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van de burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie wanneer er geen gezamenlijke vestiging meer is van de partners of echtgenoten.

Uit het verslag van de samenwoningcontrole dd. 20.04.2012 op het adres van de betrokkene blijkt dat zij sinds maart 2012 niet meer samenwoont met haar echtgenoot.

In kader van het onderzoek naar de sociale, culturele en economische integratie van de betrokkene in het Rijk, zoals vereist volgens artikel 42quater, werden door onze dienst aan de betrokkene documenten opgevraagd om deze integratie te bewijzen.

Naast paspoorten, medische verslagen waaruit blijkt dat de betrokkene niet lijdt aan een besmettelijke ziekte, een uittreksel uit het huwelijksregister, een attest van het OCMW waaruit blijkt dat zij tot op heden geen steun geniet en de loonfiche van haar man voor de maand april, legt de betrokkene geen bewijzen voor waaruit blijkt dat zij economisch, cultureel of sociaal is geïntegreerd in het Rijk.

Gelet bovendien op de beperkte verblijfsduur van de betrokkene in het Rijk en de gezamenlijke vestiging van de partners/echtgenoten (sinds 18.07.2010), de goede gezondheidstoestand en de jonge leeftijd van de betrokkene is onze dienst van mening dat de betrokkene geen schade zal ondervinden van een terugkeer naar haar land van herkomst.

Het recht op verblijf van de betrokkene wordt daarom ingetrokken.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan ingegaan worden op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste te leggen van verzoekster.

3. Over de ontvankelijkheid

Verweerder betwist de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging en het beroep tot nietigverklaring samen dienen te worden behandeld, aangezien de vordering tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van de motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 42quater van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

“Artikel 42quater stelt het volgende: [...]

Verwerende partij stelt in de motivering van de bestreden beslissing dat verzoekster niet zou aantonen economisch, cultureel of sociaal geïntegreerd te zijn in het Rijk. Gelet op verzoeksters beperkte verblijfsduur in het Rijk en de gezamenlijke vestiging van de echtgenoten en de goede gezondheidstoestand en de jonge leeftijd van verzoekster is de verwerende partij van oordeel dat verzoekster bij een terugkeer naar Zuid-Afrika geen schade zal ondervinden.

Het blijkt niet uit de motivering van de bestreden beslissing dat verwerende partij is tegemoet gekomen aan wat vereist wordt door artikel 42quater van de Vreemdelingenwet. Het volstaat niet om eenvoudigweg de termen uit artikel 42quater te hernemen. Er dient een inhoudelijk onderzoek verricht te worden waarin op ernstige wijze rekening wordt gehouden met de duur van het verblijf van verzoekster in het Rijk, haar leeftijd en gezondheidstoestand, haar gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin ze bindingen heeft met Zuid-Afrika.

In casu is dit niet gebeurd. Verzoekster is al een kleine 10 jaar niet meer in haar land van herkomst geweest. Zij verblijft al twee jaar permanent in België. Voor ze getrouwd was met haar man kwam ze hier vaak op bezoek. Er kan niet zonder meer verwezen worden naar de “beperkte verblijfsduur van betrokkene in het Rijk”. Verzoekster heeft reële en diepgaande banden met het Rijk. Zij is hier zowel economisch, sociaal en cultureel geïntegreerd.

Verzoekster heeft al geruime tijd werk in België. Verzoekster heeft in de horeca gewerkt, en als arbeidster en sinds begin 2011 tot midden 2012 heeft ze als researcher gewerkt voor suAzio nv. Zij diende in kader van haar werk medische profielen te screenen in de Verenigde Staten voor het HEOR Project 388 (zie als stukken bijlage 2). Er kan niet zomaar besloten worden dat verzoekster niet economisch geïntegreerd is het Rijk. Verwerende partij heeft geen rekening gehouden met verzoeksters economische integratie.

Verzoekster is wel degelijk cultureel geïntegreerd in onze maatschappij. Zij heeft deelgenomen aan verschillende integratiecursussen. En verzoekster heeft op 1 april 2011 met vrucht haar deelcertificaat Nederlands behaald (zie als stuk bijlage 4).

Verzoekster heeft ook ernstige medische problemen. In 2006 heeft zij een open long tuberculose gehad. Haar rechterlong is tengevolge hiervan volledig verwoest. De helft van haar long zou weggenomen dienen te worden.

De in de bestreden beslissing geformuleerde juridische en feitelijke gronden kunnen niet redelijk of voldoende deze beslissing rechtvaardigen. De motivering is niet afdoende. Het begrip ‘afdoende’ impliceert dat de opgelegde motivering in feite en in rechte evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Door geen rekening te houden met de hoger genoemde elementen, schiet de overheid te kort aan haar motiveringsverplichting. Verwerende partij heeft zich bediend van stereotype formuleringen waarbij enkel de termen vervat in artikel 42quater van de Vreemdelingenwet herhaald worden zonder dat deze echt worden toegepast op verzoeksters specifieke situatie. De opgegeven motieven zijn onnauwkeurig en vaag.

Verzoekende partij meent dat verwerende partij haar beslissing onvoldoende gemotiveerd heeft. Volgens verzoekster werd in de beslissing namelijk niet voldoende rekening gehouden met de concrete situatie van verzoekster.

Het is volstrekt onduidelijk voor verzoekster waarom zij niet voldoende economisch, sociaal en cultureel geïntegreerd zou zijn gezien zij hier jarenlang heeft gewerkt, de taal spreekt en leert en integratiecursussen heeft gevolgd. De omschrijving van verzoeksters gezondheidstoestand als zijnde

goed is op zijn minst onnauwkeurig te noemen. Daarbij beïnvloedt verzoeksters gezondheidstoestand in verregaande mate de mogelijke schade die ze zal ondervinden bij terugkeer naar Zuid-Afrika.

Verwerende partij heeft ook verzaakt aan haar zorgvuldigheidsplicht. Zij heeft niet alle relevante elementen in rekening gebracht bij het nemen van de bestreden beslissing. Zij heeft zich daarenboven gebaseerd op een incorrecte feitenvinding. Zo is verzoekster helemaal niet in "goede gezondheidstoestand". Haar rechterlong is volledig verwoest en zij dient er een deel van te laten wegnemen. Zoals eerder aangetoond is verzoekster ook economisch geïntegreerd en cultureel geïntegreerd, doch heeft verwerende partij hier helemaal geen rekening mee gehouden. Een zorgvuldige overheid komt het echter toe om de nodige kennis te verwerven over alle relevante (feitelijke) gegevens d.w.z. alle gegevens die de beslissing kunnen beïnvloeden. Deze moeten zorgvuldig worden vastgesteld en gewaardeerd. In casu heeft verwerende partij nagelaten dit te doen.

De bestreden beslissing schendt ook artikel 42quater van de Vreemdelingenwet gezien er geen, of niet voldoende, rekening werd gehouden met verzoekster concrete situatie. Er werd geen rekening gehouden met haar eigenlijke economische situatie, het feit dat ze hier al jarenlang werkt, ook aan haar culturele integratie werd zonder meer voorbijgegaan en haar werkelijke gezondheidstoestand is niet in rekening gebracht. Er komen immers heel wat complicaties kijken bij verzoeksters medische toestand en een terugkeer naar Zuid-Afrika brengt niet weinig risico's met zich mee. De bindingen met haar land van oorsprong, die na 10 jaar afwezigheid toch ernstig verwaterd zijn, zijn ook niet in rekening gebracht. De finaliteit van artikel 42quater Vreemdelingenwet is dan ook niet bereikt. Verwerende partij heeft verzoeksters concrete situatie in het Rijk niet in rekening gebracht bij het nemen van haar beslissing. Artikel 42quater van de Vreemdelingenwet is dan ook geschonden."

4.2.1. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. Er wordt immers, onder verwijzing naar artikel 42quater, § 1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet en artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen, besloten tot beëindiging van het verblijfsrecht van meer dan drie maanden en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten omdat er geen sprake meer is van een gezamenlijke vestiging van verzoekster en haar echtgenoot. Er wordt tevens aangegeven om welke redenen men hiertoe besluit. Zo wordt verwezen naar de bevindingen van een verslag van samenwoningcontrole op het adres van verzoekster van 20 april 2012. Verder wordt in de bestreden beslissing aangegeven dat verzoekster werd gevraagd om bewijzen van sociale, culturele en economische integratie in het Rijk voor te leggen, doch dat zij geen documenten in deze zin voorlegde. Tevens wordt geoordeeld dat verzoekster bij een terugkeer naar het herkomstland geen schade zal ondervinden, gelet op de beperkte verblijfsduur in het Rijk, de beperkte duur van de gezamenlijke vestiging, haar goede gezondheidstoestand en haar jonge leeftijd. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig en stelt verzoekster in staat te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Verzoekster geeft aan dat de motivering van de bestreden beslissing stereotiep is en dat verweerder er zich toe beperkt de termen vervat in artikel 42quater van de Vreemdelingenwet te herhalen zonder dat deze worden toegepast op haar concrete situatie. Dit betoog kan evenwel niet worden aangenomen. Uit voorgaande bespreking blijkt immers op duidelijke wijze dat verweerder zich geenszins beperkte tot de weergave van de wetsebepaling in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, doch tevens toelichtte op basis van welke concrete gegevens eigen aan de zaak van verzoekster hij zich baseerde om te komen tot de bestreden beslissing. Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt aldus ook dat rekening werd gehouden met de door verzoekster overgemaakte documenten in het kader van het door verweerder gevoerde onderzoek naar de integratie van verzoekster in het Rijk en

eventuele redenen die zich zouden verzetten tegen een beëindiging van haar verblijfsrecht. Ten overvloede dient bovendien geduid te worden dat zelfs indien een beslissing is gemotiveerd met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit loutere feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171, RvS, 27 juni 2007, nr. 172.821).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 of van artikel 62 van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

4.2.2. In de mate dat verzoekster aanvoert dat de motivering van de bestreden beslissing niet correct en kennelijk onredelijk is en zij stelt dat ten onrechte geen rekening is gehouden met bepaalde elementen die haar concrete situatie kenmerken, voert zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Deze dient te worden onderzocht in het raam van de toepassing van artikel 42^{quater} van de Vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij het nemen van de beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

De *in casu* relevante bepalingen van artikel 42^{quater}, § 1 van de Vreemdelingenwet – dat de juridische grondslag vormt van de bestreden beslissing – luiden als volgt:

“In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde gedurende de eerste drie jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie:

1° [...];

2° [...];

3° [...];

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;

5° [...].

[...]

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

Op grond van artikel 42^{quater}, § 1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet kan verweerder gedurende de eerste drie jaar na de erkenning van het recht op verblijf een einde stellen aan het verblijfsrecht van een familielid van een Belgische onderdaan die zelf geen burger van de Unie is indien er geen sprake meer is van een gezamenlijke vestiging.

Het is niet betwist dat verweerder binnen voormelde termijn van drie jaar is overgegaan tot het nemen van de *in casu* bestreden beslissing. Verzoekster betwist verder in wezen ook niet het motief dat er op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing geen sprake meer was van een gezamenlijke vestiging in het Rijk met haar echtgenoot en dat zij bijgevolg onder het toepassingsgebied van artikel 42^{quater}, § 1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet valt.

Niettemin geeft verzoekster aan dat ten onrechte geen rekening is gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing met bepaalde elementen in de zin van artikel 42^{quater}, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet of dit op een kennelijk onredelijke wijze. Zij stelt dat onvoldoende rekening is gehouden met haar concrete situatie.

De Raad stelt hierbij allereerst vast dat uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat verzoekster bij schrijven van 16 april 2012 werd uitgenodigd tot het voorleggen van eventuele bewijzen van huiselijk geweld, van bewijzen van een economische activiteit in België of van andere inkomsten in België, van het bewijs van bestaansmiddelen van andere gezinsleden, van het bewijs van ziektekostenverzekering, van het bewijs dat zij niet ten laste is van het OCMW, van haar paspoort, van een medisch attest, van bewijzen van sociale en culturele integratie en van bewijzen van bindingen met het land van oorsprong. Tevens werd haar gevraagd mee te delen of er nog andere gezinsleden bij haar inwonen en, zo ja, hoe hecht haar band met deze personen is en hoe lang zij reeds in België verblijft. Dit schrijven werd op 19 april 2012 aan verzoekster ter kennis gebracht. Verzoekster maakte in antwoord op dit schrijven volgende stukken over:

- kopieën van haar huidige en vorige paspoort;
- een kopie van haar Ierse verblijfstitel;
- een uittreksel uit haar huwelijksakte en een schriftelijk verslag van de huwelijksvoltrekking;
- een medisch attest waaruit blijkt dat zij niet lijdt aan een besmettelijke ziekte;
- de uitslag van een radiologisch onderzoek;
- een attest van het OCMW te Brasschaat van 14 mei 2012 dat zij geen leefloon en/of steun heeft genoten;
- een verklaring van lidmaatschap van een ziekenfonds;
- een loonfiche van haar echtgenoot voor de maand april 2012.

Verzoekster geeft aan dat niet zonder meer kon worden verwezen naar haar beperkte verblijfsduur in België. Zij wijst er hierbij op dat zij al twee jaar permanent in België verblijft en voor ze getrouwd was met haar man hier vaak op bezoek kwam. Zij toont met haar uiteenzetting evenwel nog niet aan dat het als kennelijk onredelijk dient te worden beschouwd waar een verblijf van twee jaar in België als beperkt wordt beschouwd en niet volstaat opdat verzoekster op deze grond alsnog een verblijfsrecht van meer dan drie maanden behoudt. Er kan evenmin worden vastgesteld dat het kennelijk onredelijk zou zijn om enkele tijdelijke bezoeken aan België – indien deze al kunnen worden aangenomen, nu verzoekster hiervan geen bewijs voorlegt – ook niet te weerhouden als rechtvaardiging voor een verder verblijfsrecht. Verzoekster wijst er verder op dat zij een kleine tien jaar niet meer in haar land van herkomst is geweest. De Raad stelt evenwel vast dat verzoekster dit gegeven als zodanig niet heeft aangebracht bij het bestuur voorafgaand aan de bestreden beslissing. Zij heeft, in antwoord op voormeld schrijven van verweerder van 16 april 2012, ook niet aangegeven dat zij geen banden meer heeft met haar land van herkomst en dit ondanks een uitdrukkelijke vraag naar het voorleggen van bewijzen van bindingen met het land van oorsprong. Er kan dan ook niet worden vastgesteld dat verweerder ten onrechte geen rekening zou hebben gehouden met het ontbreken van banden met het herkomstland. De Raad merkt in dit verband ook op dat het gegeven dat men enige tijd niet meer in zijn herkomstland is geweest nog niet betekent dat men geen banden meer heeft met dit land en dat verzoekster ook geen bewijs aanbrengt van haar bewering dat zij reeds 10 jaar niet meer in haar herkomstland zou zijn geweest. De door haar aangebrachte paspoorten zijn slechts uitgereikt op respectievelijk 9 juli 2010 en 13 mei 2011.

Verzoekster betoogt verder dat zij reële en diepgaande banden heeft met België en dat zij hier sociaal, economisch en cultureel is geïntegreerd. De Raad stelt in dit verband vast dat uit de bestreden beslissing blijkt dat verweerder rekening heeft gehouden met de stukken door verzoekster aangebracht in dit verband, doch oordeelde dat als dusdanig geen stukken zijn voorgebracht waaruit blijkt dat zij economisch, sociaal of cultureel geïntegreerd is in België. Deze beoordeling kan niet als onjuist of kennelijk onredelijk worden beschouwd. Uit de door verzoekster voorgelegde stukken blijkt immers niet dat verzoekster zelf economisch actief is of dat zij bepaalde sociale en culturele banden met België heeft ontwikkeld. Zij kon hiertoe ook niet dienstig verwijzen naar haar huwelijk in België en het inkomen van haar echtgenoot. De bestreden beslissing houdt immers net in dat er geen sprake meer is van een gezamenlijke vestiging in België met haar echtgenoot, gegeven dat verzoekster niet betwist. Het gegeven dat verzoekster niet ten laste is van het OCMW wijst verder enkel op een zekere financiële zelfredzaamheid van verzoekster, doch dit enkele gegeven toont geen concrete economische integratie aan.

Wat haar integratie betreft, tracht verzoekster met haar uiteenzetting alsnog aan te tonen dat zij wel degelijk voldoende economisch, sociaal en cultureel geïntegreerd is. Zij voegt hiertoe bij huidig verzoekschrift bewijzen van tewerkstelling, een deelnameattest aan de cursus maatschappelijke oriëntatie, deelcertificaten van de module NT2 Breakthrough A en B en een inschrijvingsformulier voor

de module NT2 Threshold 1. De Raad wijst er evenwel op dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van deze beslissing kon beschikken. Verweerder kon op het moment van de totstandkoming van de bestreden beslissing geen rekening houden met voormelde stukken die verzoekster voorheen niet overmaakte aan het bestuur, ondanks een uitdrukkelijk gestelde vraag hiertoe, en die zij nu voor het eerst bij haar verzoekschrift voegt. Zij kan ook niet worden gevolgd waar zij ter zitting aangeeft dat de vraagstelling in het schrijven van de Dienst Vreemdelingenzaken van 16 april 2012 zeer vaag zou zijn. Er dient immers te worden vastgesteld dat in dit schrijven op duidelijke wijze wordt omschreven welke stukken en gegevens worden gevraagd. Het kwam verder aan verzoekster zelf toe te beoordelen welke gegevens zij relevant of belangrijk genoeg achtte om over te maken aan bestuur in antwoord op voormeld schrijven. De door verzoekster thans voor het eerst aangebrachte stukken en/of gegevens kunnen derhalve voor de Raad niet dienstig voor het eerst worden aangevoerd (RvS 1 september 1999, nr. 81.172, RvS 19 november 2002, nr. 112.681). De Raad treedt *in casu* ook op als annulatierechter, waarbij het hem geenszins toekomt om alsnog over te gaan tot een beoordeling van de integratie zoals deze blijkt uit de voorgebrachte stukken in het kader van huidig voorliggend verzoekschrift. De Raad kan zijn beoordeling niet in de plaats stellen van die van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, doch enkel nagaan of diens beoordeling niet foutief of kennelijk onredelijk is.

Verzoekster wijst verder op haar ernstige medische problemen. Zij stelt dat de vermelding in de bestreden beslissing dat haar gezondheidstoestand goed is op zijn minst als onnauwkeurig dient te worden beschouwd en dat deze gezondheidstoestand in verregaande mate de mogelijke schade die zij zal ondervinden bij een terugkeer naar Zuid-Afrika beïnvloedt. Wat dit betreft stelt de Raad vast dat verzoekster naar aanleiding van het schrijven van 16 april 2012 enerzijds een verslag van een radiologisch onderzoek van 14 mei 2012 gericht aan haar behandelende arts en anderzijds een medische attest van 15 mei 2012 van haar behandelende arts dat zij niet lijdt aan een besmettelijke ziekte overmaakte. Op basis van deze voorgelegde medische stukken blijkt niet dat op dat ogenblik er sprake was van ernstige medische problemen en al zeker niet dat een deel van haar long zou dienen te worden verwijderd. Het kan niet als kennelijk onredelijk worden beschouwd waar verweerder, op basis van een uitslag van radiologisch onderzoek gevolgd door een attest van de behandelende arts dat er geen sprake is van een besmettelijke ziekte en zonder dat melding wordt gemaakt van ernstige gezondheidsproblemen, besluit dat verzoeksters gezondheidstoestand goed is en dat er geen gezondheidsredenen blijken die zich verzetten tegen een beëindiging van het verblijfsrecht.

In zoverre verzoekster verschillende medische stukken voorlegt die zij niet eerder overmaakte aan het bestuur – zoals een afspraakfiche bij het ZNA Stuivenberg, een ontslagbrief van een pneumoloog van 15 maart 2011, een attest van een lers ziekenhuis dat bevestigt dat verzoekster in 2006 aan tuberculose leed en een medisch attest daterend van 15 juni 2012 – dient de Raad opnieuw vast te stellen dat verzoekster deze stukken pas voor het eerst aanbrengt bij de Raad en deze stukken blijkbaar zelf niet belangrijk genoeg achtte om over te maken aan het bestuur in antwoord op diens schrijven van 16 april 2012. Ook hier dient bijgevolg te worden gesteld dat verzoekster deze stukken niet dienstig voor het eerst kan aanbrengen voor de Raad. Ten overvloede merkt de Raad ook op dat de huidig voorgelegde medische attesten geenszins verzoekster bewering dat haar long dient te worden verwijderd, ondersteunen en dat hieruit ook niet blijkt dat er sprake zou zijn van een ernstig risico bij terugkeer naar haar herkomstland. In het medisch verslag van 15 maart 2011 opgesteld door dr. [R. V.], pneumoloog, wordt in tegendeel gesteld *“ook bij navraag nooit respiratoire infecties, waardoor de vraag van rechterpneumectomie op dit moment niet aan de orde komt”*. Ook het medisch attest van 15 juni 2012 maakt geen melding van een actuele nood aan enige behandeling.

Verzoekster toont aldus niet aan dat verweerder ten onrechte geen rekening heeft gehouden met bepaalde elementen zoals bedoeld in artikel 42^{quater}, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet. Zij maakt evenmin aannemelijk dat verweerder op kennelijk onredelijke wijze heeft besloten dat geen elementen in de zin van voormelde bepaling voorlagen die zich verzetten tegen de beëindiging van het verblijfsrecht van meer dan drie maanden gepaard gaande met een bevel om het grondgebied te verlaten. Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 42^{quater} van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

3.2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel – dat verzoekster tevens geschonden acht – legt aan de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Het respect

voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het administratief dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen.

De Raad stelt hierbij ook vast dat verzoekster de kans werd geboden om elementen in de zin van artikel 42^{quater}, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet aan te brengen die naar haar mening rechtvaardigden dat zij op zelfstandige basis haar verblijfsrecht zou behouden. Hiertoe wordt verwezen naar het schrijven van verweerder van 16 april 2012. Het kwam toe aan verzoekster om te beslissen welke gegevens en stukken zij hiervoor relevant achtte. Het gegeven dat zij naliet de stukken die zij thans aanbrengt eerder aan te brengen, kan er enkel op wijzen dat verzoekster deze zelf niet voldoende belangrijk achtte of zelf onzorgvuldig heeft gehandeld. Zij kan dan ook niet worden gevolgd waar zij aangeeft dat verweerder onzorgvuldig heeft gehandeld door geen rekening te houden met gegevens die zij zelf, ondanks een uitdrukkelijke vraag hiertoe, naliet over te maken aan het bestuur. Er dient verder te worden vastgesteld dat het bestuur met de door verzoekster overgemaakte gegevens en stukken rekening heeft gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing.

Verzoekster maakt geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aannemelijk.

Het enige middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig februari tweeduizend dertien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

I. CORNELIS